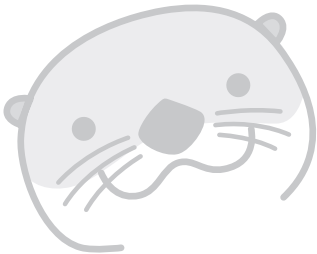

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตของม่อตี้ในชาติที่แล้วทั้งนำสงสารและน่าหดหูใจ ครอบครัวที่ควรจะรักใคร่ดูแลเขาอย่างดีที่สุดกลับกลายเป็นฝันร้ายที่ทำให้ชีวิตทุกข์ทรมาน แต่แล้วม่อตี้ก็ได้กลับมาเกิดใหม่อีกครั้งในช่วงที่เขาอยู่ ม.6 และได้เห็นความจริงว่าทุกคนในตระกูลม่อและผู้คนใกล้ชิดล้วนคลั่งรักม่อหลิวกยูย พี่สาวฝาแฝดของเขาแบบไม่สนถูกผิด แต่ผู้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นกลับมีความคิดแบบคนปกติ ม่อตี้จึงหา ‘คนอื่น’ ที่จะช่วยเขาต่อสู้กับอิทธิพลและความวิปริตของตระกูลม่อได้ คนคนนั้นก็คือ มู่เทียนเหิง มหาเศรษฐีระดับโลกที่หน้าตาดีและมีความสามารถโดดเด่น

นอกจากจะต้องพยายามดึงมู่เทียนเหิงมาเป็นพวกแล้ว ม่อตี้ยังต้องต่อสู้พาดฟันกับครอบครัววิปริตของตัวเอง รวมไปถึงพระเอก พระรอง และตัวประกอบทั้งหลายที่พร้อมจะลากเขาลงนรกเพื่อให้ม่อหลิวกยูยมีความสุข ม่อตี้จะมีวิธีเอาคืนเหล่าตัวละครที่ตรรกะบิดเบี้ยวนี้ยังไง และจะหลอกล่อมู่เทียนเหิงให้สงสารเห็นใจจนมาเป็นแบ็กอัปให้เขาได้หรือไม่ มาติดตามกันในเรื่องเลยค่า

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

1

เสียงโหวกเหวก เสียงร้องระงม เสียงคำรามอย่างไร้สติ ถูกเสียงโตะฟาดตั้ง
จนกลบสิ้น เสียงหอบหายใจด้วยความตื่นเต้น เสียงกรีดแหลมของขาเก้าอี้ที่ครูด
ไปกับพื้น... ทั้งหมดทั้งมวลลอบอวลไปกับกลิ่นความฉุนซึ่งระเบิดออกมาจากเลือดที่
พวยพุ่งออกมาจากดวงตาและจมูก

มอตี๋ตายแล้ว

แต่เขาพบว่าหลังจากที่ตนตายไปแล้วนั้น กลับยังไม่สูญสิ้นสติ ซ้ำยังรู้สึกว่
ตนค่อยๆ ล่องลอยออกมาจากร่าง... ไม่ลี ลอยละล่องออกมาจากศพ แล้วขึ้นมาอยู่
กลางห้องโถงของโรงพยาบาลจิตเวชลำดับสองของเมืองหลวง

มอตี๋ใช้เวลาประมาณสิบวินาทีในการรับรู้ความจริงที่ว่าเขาได้ตายไปแล้ว
และกลายเป็นวิญญาณ เขามองร่างที่เคยเป็นของตนนอนนิ่งอยู่บนพื้นด้วยสายตา
เยือกเย็น มองดูผิวหนังตรงขมับเปิดออก เลือดและสมองไหลนองเต็มไปหมด
ชุดคนไข้เประอะไปด้วยรอยเลือดสีแดงฉาน ซ้ำข้อเท้ายังบิดผิดรูปผิดร่าง

เขารู้สึกว่าตนเองตายได้อย่างน่าอนาถ แต่แล้วจะทำไม ทั้งชีวิตของเขา
ก็น่าอนาถอยู่แล้วนี่นา

แพทย์และผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่เคยอยู่ในห้องโถงนี้ไม่รู้หายไปไหนกัน
หมด เสียงโห่ร้องด้วยความดีใจอย่างบ้าคลั่งของคนไข้จิตเวชตั้งก้องอยู่ในห้องนี้
ประตูโถงทั้งด้านหน้าและด้านหลังถูกล็อกเอาไว้จากด้านนอก ท่ามกลางความ
วุ่นวายนั้น มีคนไข้จิตเวชอีกสองสามคนล้มลงกระแทกกับพื้น บริเวณศีรษะ

เต็มไปด้วยเลือด

จำนวนศพยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

เวลานั้นเอง อยู่ๆ เสียงดนตรีแสนโรแมนติคที่ไม่เข้ากับบรรยากาศก็ดังสนั่นขึ้นท่ามกลางความวุ่นวาย ม่อตี้ก็วาดสายตาเย็นชาขึ้นมอง จึงเห็นว่ามีคนใช้ที่มาจากไหนไม่รู้คนหนึ่งเหยียบรีโมตเข้า ภาพหน้าจอในห้องโถงซึ่งกำลังฉายรายการข่าวได้ถูกเปลี่ยนช่องไปที่รายการข่าวบันเทิง

...ชายหนุ่มหล่อเหลาและหญิงสาวแสนสวยในโทรทัศน์ บรรยากาศสนุกสนานและโรแมนติค กลีบดอกกุหลาบปลิวว่อนไปทั่วห้องพิธีอย่างหรูหรา โอ้อ้อ บ่าวสาวในชุดแต่งงานคู่หนึ่งกำลังจุมพิตกันอย่างดูดีมีภาพนั้นงดงามอย่างน่าประทับใจ

กล้องตัดภาพไป ม่อตี้เห็นใบหน้าคุ้นเคยของ ‘ครอบครัว’ ของเขา คนตระกูลม่อต่างกำลังปลื้มปริ่มน้ำตาคลอเบ้าด้วยความสุข

ทันใดนั้น ม่อตี้ก็นึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันจัดพิธีแต่งงานของฉินเซิงอี้ ลูกชายมหาเศรษฐีของประเทศกับม่อหลิวกยู นักแสดงสาวราชินีแห่งวงการบันเทิงทั้งยังเป็นคุณหนูของตระกูลม่อ ทั้งสองกำลังได้รับความนิยมาอย่างสูงจากคนทั่วประเทศ และยังเป็นการแต่งงานของสองตระกูลใหญ่ งานแต่งงานนี้จึงเป็นที่จับตามองจนไม่ว่าจะเปลี่ยนช่องไปยังรายการบันเทิงช่องไหน ก็จะต้องได้รับชมภาพที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้

และวันนี้ยังเป็นวันเกิดของเขาก็ด้วย

ช่างกำหนดดวงงานได้เหมาะเจาะเสียจริงๆ ม่อตี้เอี้ยวคอเหลือบมองร่างอันน่าสะอิดสะเอียนของตน หัวใจที่เย็นชามาแต่ไหนแต่ไรของเขายังอดกลั่นความรู้สึกเจ็บปวดและเคียดแค้นไว้ไม่ได้

คนใช้จิตเวชคนหนึ่งวิ่งย่ำผ่านร่างของเขาไปอย่างตื่นเต้น เพ้าคูนั้นเหยียบลงบนใบหน้าของเขาจนผิวหนังหลุดออกมาชิ้นหนึ่ง

ม่อตี้หัวเราะขึ้นมา ไม่ทันสังเกตว่ารอบๆ ตัวมีกลุ่มควันสีดำรายล้อมวิญญาณของเขาอยู่ เขาหวนกลับไปคิดถึงชีวิตที่ผ่านมา ทั้งชีวิตของเขาเป็นโศกนาฏกรรมที่น่าหัวเราะ เป็นละครตลกที่ไร้สาระสิ้นดี!

เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าเหตุใดคนตระกูลม่อถึงได้ทำกับเขาเช่นนี้ และ

ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วเขาทำอะไรผิดไปกันแน่ ชีวิตถึงได้เลวร้ายตรงกันข้ามกับชีวิตพี่สาวของเขามาตั้งแต่เด็ก

ตั้งแต่จำความได้ เขาก็ไม่เคยได้รับความรักจากคนในครอบครัวเลยสักครั้ง แม่ไม่เคยใส่ใจเขา พ่อไม่เคยกอดเขา ปู่ไม่เคยมีสีหน้าเป็นมิตรกับเขา เหล่าพี่ชายต่างทุบตีรังแกและไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตา

กลับกัน พี่สาวฝาแฝดของเขา ม่อหลิวกยู กลับได้รับความรักและความเอ็นดูอย่างมหาศาล หล่อนเป็นเจ้าของหญิงน้อยของตระกูลม่อ ต่อให้เขาเป็นเด็กดีหรือเชื่อฟังมากแค่ไหนก็ไม่เคยได้รับคำชมเลยสักครั้ง ส่วนพี่สาวของเขากลับไต่ยินจนชินชา

ต่อให้เขาอ่อนน้อมอย่างไรแม่ก็ไม่เคยกอดเขา และอ้อมกอดของแม่นั้นเป็นของพี่สาวเสมอ

พ่อในความทรงจำที่ไม่เคยคุยเล่นซ้ำยังมีสีหน้ารังเกียจเขานั้น ทุกวันพ่อจะให้พี่สาวขี่หลังหรืออุ้ม ไม่ก็ให้พี่สาวของเขาขี่คอ พ่อถึงกับก้มลงจูบเท้าของพี่สาวพร้อมกับพูดว่าหล่อนเป็นแก้วตาดวงใจ

ส่วนเหล่าพี่ชายที่ไม่แม่แต่จะมองเขา หากมองก็ใช้สายตารังเกียจ หรือบางครั้งก็รุมทุบตีเขา ก็ยิ่งรักและเอ็นดูพี่สาวของเขาจนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของน้องสาวของตัวเอง...

ดวงตาของม่อตี้มีหยดน้ำสีเลือดไหลออกมา เขาจ้องมองครอบครัวตระกูลม่อที่สูงส่งและกำลังมีความสุขบนจอโทรทัศน์

ม่อตี้เคยคิดว่าตนเองเล็กสนใจและเลิกรอคอยสิ่งเหล่านี้ไปนานแล้ว แต่เมื่อตอนนี้เขาตายอย่างน่าอนาถในโรงพยาบาลจิตเวชที่แสนจะสกปรกโสโครกแห่งนี้ ในขณะที่คนตระกูลม่อกำลังหัวเราะกันอย่างรื่นเริง มันทำให้ความเสียใจและความแค้นที่แสนเจ็บปวดก่อตัวขึ้นมาและโจมตีความนึกคิดที่กำลังจะพังทลายของเขา!

ทันใดนั้นม่อตี้ก็หมุนตัวแล้วพุ่งชนประตูใหญ่ที่ปิดสนิท เขาอยากจะไปเห็นงานแต่งงานที่แสนโรแมนติคซึ่งได้ชื่อว่าเป็นงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษและยังเป็นที่ยึดตามองของคนทั้งประเทศ อยากเห็นเหล่าสมาชิกครอบครัวผู้สูงส่งอยากเห็น ‘เพื่อน’ ของเขาที่ร่วมมือกับครอบครัวเขาหักหลังและจับเขายัดเข้ามา

ในโรงพยาบาลจิตเวช อยากจะเห็นกับตาว่าพวกเขา กำลังมีความสุขมากแค่ไหน!

แต่ทำไมขาของเขาถึงก้าวผ่านกำแพงของโรงพยาบาลไปไม่ได้

ม่อตี้ไม่ได้สังเกตเลยว่ารอบตัวของเขาเต็มไปด้วยควันสีดำ ควันสีดำนั้น ออกมาจากหัวใจของเขา ลามไปยังส่วนอื่นๆ ของร่างกาย ทั้งแขนขา รวมถึงใบหน้า และเมื่อควันสีดำนั้น กำลังจะหลอมรวมไปกับร่างกาย ทันใดนั้นก็ มีแสงสว่างสีขาว ระเบิดออกมา ครอบคลุมวิญญาณของม่อตี้ทั้งหมด

ตรงกลางแสงสว่างนั้น คือหนังสือเล่มหนึ่ง

ม่อตี้ยกมือคิดจะคว้าหนังสือเล่มนั้น มาฉีกก็ทิ้ง แต่หนังสือเล่มนั้น กลับยังส่องแสงสว่างจ้าอยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะขยับตัวอย่างไร มันก็ยังคงอยู่ตรงหน้าของเขา บังคับให้เขาอ่านเนื้อหาที่อยู่ในนั้น

...

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร แต่เมื่อม่อตี้กลับมาได้สติอีกครั้ง ก็พบว่า เขาออกจากโรงพยาบาลจิตเวชมาแล้ว และได้ตามร่างไว้วิญญาณของตนมาอยู่ที่เผาศพ ใบหน้าของเขาตอนนี้มีน้ำตาไหลออกมาเป็นทาง

ที่แท้... ที่แท้ชีวิตของเขาก็เป็นแค่เรื่องตลกที่มีคนขีดเขียนเอาไว้อยู่แล้ว ที่แท้เขา ม่อตี้... เป็นเพียงแค่หนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเพียงแค่เบียดตัวหนึ่งของหนังสือ นิยายรักหวานซึ่งเรื่อง 'ใครๆ ก็คลั่งรักฉัน' ที่เอาไว้ใช้เปรียบเทียบกับเห็นว่านางเอก เป็นตัวละครที่เป็นที่รักและมีความสุขมากมายขนาดไหน

แค่นั้น...

ก็สมแล้วที่ไม่มีใครรักเขา สมแล้วที่เขาถูกรังเกียจและทอดทิ้ง สมแล้วที่ต้องมารับกรรมทั้งหมดนี้ สมแล้วที่ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่มีใครในครอบครัวชอบเขา สมแล้วที่เขาถูกปฏิบัติแบบสองมาตรฐาน สมแล้วที่ถูกเหล่าเพื่อนฝูงที่ชื่นชมบูชาพี่สาวของเขาหักหลังเพราะคิดว่าพี่สาวเขาไม่ได้รับความยุติธรรม สมแล้วที่เขาถูกจับเข้าโรงพยาบาลจิตเวชหลังจากที่ 'ทำร้าย' พี่สาวให้ล้มลง สมแล้วที่เขาต้องถูกทรมานซ้ำแล้วซ้ำเล่าและสุดท้ายก็กลายเป็นแค่ตัวชขยที่ต้องมาตายอยู่ในโรงพยาบาลบ้า!

ม่อตี้มองดูหนังสือตรงหน้า ในมุมมองของพระเจ้า พี่สาวของเขาจะต้องได้รับความรักอย่างบ้าคลั่งตั้งแต่ที่ได้เกิดมา หล่อนจะพบแต่ความรักความเอ็นดู

อย่างหอมหวานไปทั้งชีวิต มีชีวิตที่มีความสุขเพราะได้รับความรักอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่ต้องสนตรรกะใด ๆ ส่วนเขาก็จะต้องถูกทอดทิ้ง ถูกรังเกียจเดียดฉันท์ ถูกหมางเมิน และถูกคนหักหลังซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดชีวิต

น้ำตาสี่เลือดไหลนองอยู่ตรงฝ่าเท้าของเขา ม่อตื้ออยากจะหัวเราะแต่กลับหัวเราะไม่ออก เขายื่นมือออกไปจับหนังสือเล่มนั้น อยากจะใช้พลังกำลังทั้งหมดฉีกทิ้งหนังสือโคกนาฏกรรมที่น่าหัวเราะนั้นให้ไม่มีชิ้นดี!

ทันใดนั้น ลำแสงสีทองก็สาดออกมาจากหนังสือและปกคลุมร่างของเขาไว้

...

แผนกผู้ป่วยใน โรงพยาบาลลำดับที่สาม เมืองหลวง

กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้ออ่อน ๆ กระจายไปทั่วห้อง ลำแสงสว่างจ้าที่ส่องทะลุผ้า màn สีฟ้าลงมายังหัวเตียงคนไข้ ยิ่งทำให้ใบหน้าของเด็กหนุ่มที่อยู่บนเตียงขาวซีดมากขึ้น

สายลมพัดวูบ ร่างเด็กหนุ่มที่หลับใหลอยู่ในความมืดมิดมานานอยู่ ๆ ก็ ลื่นสะท้าน ก่อนจะค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูเพดานห้องที่อยู่ด้านบนอย่างเลื่อนลอย เขาเหม่อมองจนกระทั่งดวงตาแห่งแดงกำ จึงได้หลับตาลงอีกครั้ง และดันหยดน้ำตาเล็ก ๆ ให้ไหลออกมา

ม่อตื้อกำมือแน่น ความเจ็บปวดที่ชัดเจนค่อย ๆ เรียกสติของเขากลับคืนมา แต่กลับรู้สึกเหมือนคนติดบุหรี่ที่ขาดบุหรี่ไปนานและได้กลับมาสูบอีกครั้ง มันรู้สึกสดชื่นและลุ่มหลงในเวลาเดียวกัน มันยิ่งทำให้เขามิพะลังลัง พร้อมทั้งทำให้ความเจ็บปวดนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เขากลับชาติมาเกิด...เขากลับชาติมาเกิดแล้วอย่างนั้นหรือ!!!

ตั้งแต่เมื่อครั้งที่ถูกคนบ้าเหล่านั้นซ้อมจนตายกลายเป็นวิญญาณ และเขาก็ได้รู้ว่าตนเป็นเพียงแค่ตัวช่วยที่หนังสือเล่มหนึ่งใช้เป็นตัวเปรียบเทียบให้เห็นว่านางเอกนั้นเป็นที่รักมากมายขนาดไหน จากนั้นเขาก็กลับชาติมาเกิดอีกครั้ง

ม่อตื้อแค่นเสียงคำราม เขาอยากจะระบายความรู้สึกมากมายที่อัดอั้นอยู่ในใจออกมา แต่ก็ไร้ประโยชน์ ความโกรธแค้น ความเสียใจ และแรงพยายามยังคงอบอวลและอัดแน่นอยู่ภายในอก

ตอนนี่เองที่เขาได้ยินเสียงพูดคุยเอะอะตามมาด้วยเสียงฝีเท้าซึ่งกำลังพุ่งตรง

เข้ามา

ม่อตี้ใจเต้นแรงและรีบกดอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านลง จากนั้นก็ลืมตาขึ้น เหลือบมองไปด้านข้าง ก็เห็นชายหน้าตาหล่อเหลาในชุดนักเรียนแบบโรงเรียนนานาชาติวิ่งเข้ามาในห้อง ตามหลังมาด้วยผู้ชายผมทรงสกินเฮดที่พยายามดึงคนข้างหน้าเอาไว้

เมื่อม่อตี้เห็นชายหน้าตาหล่อเหลาที่วิ่งตรงมาหาด้วยท่าทางโกรธเกรี้ยว เขาก็นั่งงันและยิ้มอย่างเยิ่นช่าอยู่ในใจ

นี่คือจูเหวินเจ้อ... เพื่อนรักสมัยมัธยมปลายของเขาไม่ใช่หรือ

จูเหวินเจ้อ เพื่อนสนิทของเขาคนนี้ตั้งใจเข้ามาม่อตี้เพราะแอบรักม่อหลิวกวย พวกเขาสนิทสนมกันอย่างแนบแน่นจนเรียกได้ว่าเป็นพี่น้อง แต่จูเหวินเจ้อมักจะบิดเบือนการกระทำของเขาและเล่าให้ม่อหลิวกวยฟังโดยไม่ตั้งใจ และสุดท้ายก็รวมหัวกันกับครอบครัวตระกูลม่อจับเขาเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช

ม่อตี้ค่อยๆ หลับตาลงอีกครั้ง กำมือแน่น เลือดร้อนในร่างของเขากำลังพลุ่งพล่านอย่างห้ามไม่อยู่

คิดไม่ถึงว่าม่อตี้จะใจเย็นได้ถึงขนาดนี้ ซ้ำยังไม่มีความรู้สึกผิดเลยแม้แต่น้อย ซึ่งทำให้จูเหวินเจ้อยิ่งรู้สึกโมโห เขาก้าวเข้าไปยืนตรงหน้าเตียงของม่อตี้และร้องถามอย่างโกรธขี้

“ม่อตี้ นี่นายหมายความว่ายังไง ไม่รู้สึกสำนึกผิดสักนิดเลยเหรอ! นายนี้เหมือนกับที่พ่อทิ้งพุดไว้ไม่มีผิด ฉันมองนายผิดไปจริงๆ! ฉันให้ออกาสนายเป็นครั้งสุดท้าย นายรีบไปกับฉันเพื่อขอโทษหลิวกวยซะตอนนี้ เธอตั้งใจดีและใจกว้าง จะต้องยอมให้อภัยนายแน่ๆ แต่นายจะมาอาศัยความใจดีของเธอแล้วคิดวางแผนรังแกหรือแม้กระทั่งคิดทำร้ายเธอแบบนี้ไม่ได้!”

เขาเนี่ยวางแผนรังแกทำร้ายม่อหลิวกวย!

เมื่อม่อตี้ได้ยินคำพูดไร้สาระนี้ เขาก็รู้สึกหึ่งซ่าทั้งโกรธ ม่อตี้กวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้งด้วยความรู้สึกที่คุ้นเคย จากนั้นก็คิดขึ้นมาได้ว่า เขากำลังอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งของอดีตที่ผ่านมา

รู้สึกว่าจะเป็นช่วงมัธยมหก มีครั้งหนึ่งที่เขาตีม็ครื่องตีม็ที่ม่อหลิวกวยให้ไม่ถึงห้านาทีก็ตัววมแดงและหายใจไม่ออกจนเกือบจะขาดอากาศตาย สุดท้าย

ก็ถูกส่งตัวมารักษาที่โรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน แต่ก่อนที่มอตีจะถูกหามขึ้นรถฉุกเฉินนั้นก็ไต่ถามมอหลิภุยกัว่ารู้หรือไม่ว่าเขาแพ้โกโก้

และในตอนนั้นเอง เขาไม่อยากที่จะเชื่อเลยว่าพี่สาวที่ภายนอกแสดงความเอาใจใส่เข้ามาโดยตลอดนั้น จริงๆ แล้วก็ไม่ได้ต่างจากคนตระกูลมอคนอื่น ๆ... หล่อนไม่ได้จริงใจกับเขา

และเพราะประโยคคำถามนั้นเอง ก็ทำให้เขาต้องตกที่นั่งลำบาก ทุกคนคิดว่าเขากำลังใส่ร้ายมอหลิภุยกั เกลียดแค้นมอหลิภุยกั ส่วนตัวหล่อนนั้นก็รู้สึกเสียใจและอับอายจนร้องไห้และหมดสติ

และเมื่อมอหลิภุยกัหมดสติ เขาก็กลายเป็นคนผิดที่ไม่สมควรได้รับการอภัยโทษ

แทบทุกคนคิดว่าเขาไม่เพียงแต่เป็นคนใจแคบที่เกลียดแค้นและคิดที่จะทำลายชื่อเสียงของมอหลิภุยกัจนทำให้หล่อนสะเทือนใจจนหมดสติ ซ้ำยังคิดว่าเขาจงใจตีมเครื่องตีมแก้วนั้นเอง เหตุผลเป็นเพราะสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ได้เสียชีวิต และยังคิดที่จะวางแผนทำร้ายมอหลิภุยกัอีก... เพียงแต่ว่าแผนการของเขาถูกทุกคนเปิดโปงออกมา

หลังจากที่มอตีออกจากโรงพยาบาล ความโกรธเคืองของคนตระกูลมอและความรังเกียจของผู้คนในวัยเดียวกันถูกสาตมาที่ตัวเขาทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคำก่นด่าเสียสติเสียดวงและการรุมทูปตีอย่างทารุณ... วันเวลาที่แยะอยู่แล้ว ยิ่งซ้ำร้ายหนักขึ้นกว่าเก่า จนเขาจำไม่ได้แล้วว่าผ่านพ้นเดือนนั้นมาได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัย...

เรื่องราวในชาติก่อนฉายวนเวียนสลับกันขึ้นมา ความรู้สึกดำมืดที่เขา กดเก็บเอาไว้พุ่งพล่านขึ้นไม่หยุด เขาพยายามกลั้นเอาไว้ แสดงสีหน้าไร้ความรู้สึก และลืมหัดขึ้นมามองจูเหวินแจ่ออย่างอ่อนแรง

“เหวินแจ่อ วันนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น นายพูดเรื่องอะไร ทำไม่ถึงได้มากกล่าวหาฉันแบบนี้!”

“ฉันกล่าวหานายหรือ ฉันกล่าวหานายที่ไหนกัน!” จูเหวินแจ่อคิดไม่ถึงว่าเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วมอตีจะยังปฏิเสธ เขาตะโกนด้วยความโกรธซึ่ง “นายถามหลิภุยกัไปอย่างนั้น ไม่ได้หมายความว่านายโง่ว่าเป็นความผิดของเธอ หมายความว่า

ว่านายโกรธเกลียดเธอไม่ใช่เธอ! นายคิดจะบิดเบือนความเอาใจใส่ของหลิวกวย และกล่าวหาว่าเธอจงใจทำร้ายนายด้วยใช่ไหม!”

“ฉันเปล่า ฉันไม่เคยคิดอย่างนั้น!”

“นายบอกว่าไม่เคยคิดอย่างนั้นเธอ พอได้แล้ว พวกเราไม่ใช่คนโง่งนะ คิดว่าพวกเราจะไม่รู้เธอว่านายคิดอะไรอยู่ หลิวกวยทำคุณนุชาโทษแท้ๆ อุตส่าห์ตีด้วยแต่กลับถูกนายลอบกัดจนได้! ม่อตี้ นายนี้มันเลวจริงๆ!”

“ฉันเปล่าจริงๆ!” ดวงตาของม่อตี้แดงก่ำ และพยายามจะลุกขึ้นจากเตียง แต่จูเหวินแจ้อกลับไม่เชื่อเลยสักนิด ทั้งยังถลึงตาจ้องมองม่อตี้

“นายแก้ตัวไปก็ไม่มีประโยชน์ อีกอย่างพวกเราที่รู้ว่านายแพ้ก๊อโก๊ แต่ นายรู้ตัวเองดี รู้ว่าตัวเองแพ้มัน นายจงใจทำให้เป็นแบบนี้สินะ”

“ฉันจงใจนั้นเธอ!”

ม่อตี้ชะงักอยู่ในท่าที่พยายามจะลุกขึ้นและจ้องมองจูเหวินแจ้ออย่างไม่อยาก จะเชื่อ ดวงตาของม่อตี้แดงก่ำ เขาสูดลมหายใจก่อนจะเอ่ยว่า

“ช่วงนั้นฉันเป็นหัวดี แล้วในเครื่องตีมนั้นก็มีส่วนผสมของโกโก้อยู่ไม่มากนัก ไม่ได้กลิ่นถึงได้จับไปสองสามคำ นายบอกว่าฉันจงใจนั้นเธอ ถ้าฉันมาถึงโรงพยาบาลซักว่านี่เคเนิดเดียวก็ตายแล้ว จูเหวินแจ้อ นายคิดว่าฉันจงใจหรือไง!!!”

“ตอนนี้นายก็ไม่มีอะไรแล้วนี่ นายดูแข็งแรงดีนี่นา แผนการนี้ไม่เลวเลย ไม่ใช่หรือไง! นายไม่มีอะไร แต่หลิวกวยต้องเป็นลม!”

“จูเหวินแจ้อ นาย...” ม่อตี้ถลึงตาแดงก่ำจ้องมองอีกฝ่าย เอ่ยด้วยน้ำเสียง สิ้นเทา “นายมันเห็นผิดเป็นถูกไปหมด! นายไม่คิดว่าสิ่งที่นายพูดมันใจร้ายไป น้อยหรือไง!!!”

“ฉันเนี่ยนะใจร้าย!!!”

จูเหวินแจ้อไม่เคยถูกม่อตี้ที่ปกติจะอ่อนโยนและ ‘ซื่อๆ’ มาตลอดตวาด อย่างเกรี้ยวกราดขนาดนี้ ความขี้โกรธยิ่งทวีคูณเป็นสามเท่า เขาไม่อยากจะอดทน และเสแสร้งทำเป็นดีกับอีกฝ่ายต่อไป จูเหวินแจ้อเดินตรงเข้าไปหาม่อตี้ด้วยสีหน้า เย็นชา ก็มลงจ้องมองอีกฝ่ายอย่างโกรธเกรี้ยว

“ม่อตี้ นายนี้หน้าหน้าจริงนะ ยังมีหน้ามาว่าคนอื่นใจร้ายได้! ฉันจะบอก นายให้ นายเลิกเสแสร้งสักทีและเลิกแก้ตัวด้วย ไม่มีใครเชื่อนายหรอก! ไม่ใช่

แค่พี่ชาย พ่อแม่ และปู่ของหลิวกวยเท่านั้น พวกเขาเพื่อนที่โรงเรียนก็เห็นธาตุแท้ของนายหมดแล้ว ความจริงฉันก็ไม่ได้อยากจะว่านายหรือกระ เพราะอย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนสนิทกันมาหลายปี ที่นายเคยเสแสร้งแกล้งทำฉันนั้นก็ช่างเถอะ แต่การที่นายทำร้ายหลิวกวย วางแผนยอมทำร้ายตัวเองเพื่อใส่ร้ายเธอ นายนี้มันเลวจริงๆ นายมันไม่ใช่คน!”

“ฉันนะเธอที่เลว” ม่อตี้จับพูกเอาไว้แน่นจนแทบจะฉีกขาด “จูเหวินเจ้อ พวกเราเป็นเพื่อนกันมาสามปี สามปี! นายไม่เคยเข้าใจฉันเลยแล้วยังคิดแบบนี้กับฉันมาตลอด!”

“ฉันไม่ได้คิดกับนายแบบนี้มาตลอด ฉันก็เพิ่งมารู้ตัวตนที่แท้จริงของนายเมื่อไม่นานมานี้เอง” จูเหวินเจ้อพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งและมองม่อตี้ด้วยสายตาเหยียดหยาม จากนั้นก็ยื่นมือออกไปจับแขนของม่อตี้เอาไว้ “ไม่ว่ายังไง วันนี้นายจะต้องไปกับฉันเพื่อขอโทษหลิวกวย! ถ้าหากเธอยอมให้อภัยนาย พวกเราก็จะ...”

“จะทำไม!” ม่อตี้สะบัดมือของจูเหวินเจ้อออก เขาแค้นเสียงหัวเราะดวงตาแดงระเรื่อ สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา “จูเหวินเจ้อ ฉันเข้าใจแล้ว นายกำลังพยายามทำให้ฉันกลายเป็นคนผิด! เป็นแพะรับบาป! ฉันไม่รู้ที่นายทำไปเพื่ออะไร แต่ฉันจะบอกไว้ให้ นายไม่มีทางจะทำให้ฉันยอมรับความผิดในสิ่งที่ฉันไม่ได้ทำ ไม่มีทาง! ฉันไม่ไป!”

“บังคับให้รับผิดหรือ! ถึงขนาดหลิวกวยหมดสติไปแล้วนายยังจะหาว่าฉันบังคับให้นายรับผิดอีก ม่อตี้ นายนี้มันหน้าไม่อายจริงๆ! ทูเรศ! นายลุกขึ้นมาเถียงนี่...อ้ากกกก!!!”

จูเหวินเจ้อถูกม่อตี้ต่อยสะกหน้าจึงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ความโกรธยิ่งเพิ่มขึ้นทวีคูณ เขามองม่อตี้อย่างไม่อยากเชื่อสายตา และรู้สึกอับอายถึงที่สุด

“ม่อตี้ นี่นายกล้าต่อหน้าฉันหรือ!!!”

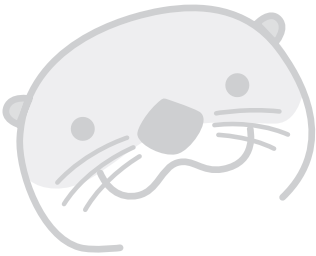
พริบตาต่อมาจูเหวินเจ้อก็เหวี่ยงหมัดใส่ม่อตี้ที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้อย่างรุนแรง

“เหวินเจ้อ!”

เด็กนักเรียนผมสกินเฮดร้องด้วยความตกใจและทำท่าจะเข้าไปห้าม แต่

ด้วยความเกลียดแค้นมอัติที่ทำให้นางฟ้าของเขาต้องหมดสติ ทำให้เขาเพียงแต่ทำท่าจะเข้าไปช่วย เพราะจริงๆ แล้วกลับหวังว่ามอัติจะถูกซ่อมจนพิการ

น่าเสียดาย ในขณะที่เขายังไม่ทันได้เก็บลีหน้ายิ้มเยาะในความทุกข์ของคนตรงหน้า วินาทีต่อมามอัติก็ใช้มือหนึ่งจับข้อมือของจูเหวินเจ้าบิตออกจนอีกฝ่ายแยกเขี้ยวและโบหน้าบิตเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด จากนั้นมอัติก็ยกขาขึ้นยันเข้าที่ท้องของจูเหวินเจ้าอย่างแรงจนอีกฝ่ายกระอักและลงไปคุกเข่าอยู่กับพื้น!

ทดลองอ่าน

2

ม่อตี้ใช้เวลาหลังจากออกจากบ้าน ตระกูลม่อในชาติที่แล้วด้วยการเรียนศิลปะการต่อสู้ และได้นำมาใช้กับจูเหวินเจ้อในตอนนี้นี้สักที

จูเหวินเจ้อโมโหจนดวงตาแดงกำ เขาก่นด่าม่อตี้ด้วยถ้อยคำร้ายกาจแต่ก็ไม่มีประโยชน์ เด็กชายผมสกินเฮดคิดจะเข้ามาห้าม แต่ถูกม่อตี้เหยียบเท้าจึงได้แต่ล้มลงและร้องด้วยความเจ็บปวด

จนกระทั่งมีเสียงคนจากข้างนอกดังเข้ามา ม่อตี้จึงปล่อยมือและก้าวหลบไปด้านหลัง

“ม่อตี้ นายมันหาเรื่องตายซะแล้ว!!!” จูเหวินเจ้อที่ถูกทำร้ายจนตาแดงกระโดดลุกขึ้นมาจากพื้นก่อนจะยกขาถีบไปทางม่อตี้

“ทำอะไรรกัน พวกเธอทำอะไรกัน” นายแพทย์คนหนึ่งตามด้วยพยาบาลวิ่งเข้ามาจากหน้าประตู และรีบเข้าไปดิ่งตัวจูเหวินเจ้อออกมา “พวกเธอทำอะไรนี่มันห้องคนไข้นะ ถ้าอยากจะมีเรื่องกันให้ออกไปข้างนอก คิดว่าเก่งนักหรือไงที่มาชกต่อยกับคนที่ยังป่วยอยู่!”

“ทำไมพวกเธอถึงทำแบบนี้ เด็กคนนี่เพิ่งจะอาการดีขึ้นได้แค่สองวัน พวกเธอก็เข้ามาชกต่อยเขาแล้วเหอ” นางพยาบาลดูมีอายุที่อยู่อีกด้านเอ่ยขึ้นอย่างไม่พอใจ พลังมองดูจูเหวินเจ้อและเพื่อนด้วยสายตาที่เหมือนมองเด็กเหลือขอ

จูเหวินเจ้อโกรธจนลมออกหู รู้สึกอึดรนทนไม่ได้ เขาอยากจะซ้อมม่อตี้

ให้พิการ แต่ก็รู้ว่าตอนนี้เขาไม่ควรทำอย่างนั้นต่อ จึงได้แต่ถลึงตามองอีกฝ่าย “นายคิดว่าตัวเองเสแสร้งแก่งทำแบบนี้แล้วคนอื่นจะไม่เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนายหรือไง คนทั้งโรงเรียนเขารู้หมดแล้ว นายคอยดูไปเถอะ!”

จูเหวินเจ้าผลึกหมอกที่ยืนขวางประตูอยู่ออก ก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องของคนไข้ ส่วนนักเรียนชายอีกคนก็รีบตามไปโดยเอ่ยทิ้งท้ายไว้ว่า “พวกคุณอย่าคิดว่าเขาเป็นคนดีนะ เสแสร้งทั้งนั้นแหละ!”

ม่อตี้ยืนเท้าเปล่าไม่พูดไม่จา เอาแต่ก้มหน้า สองมือกำแน่น

หมอมองสบตากับนางพยาบาลโดยไม่สนใจคำพูดของนักเรียนชายทั้งสองคนนั้น และมองเด็กหนุ่มตรงหน้าพร้อมถอนหายใจหนัก ๆ ด้วยความสงสาร

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน เด็กคนนี้ถูกส่งมาที่โรงพยาบาลในสภาพที่เกือบจะไม่รอด กว่าจะช่วยให้ฟื้นชีวิตอันตรายนี่ไม่ใช่เรื่องง่าย เขานอนอยู่ที่โรงพยาบาลมาหลายวันก็ไม่มีครอบครัวมาเยี่ยมเลยสักคน ยิ่งวันนี้มาเจอเหตุการณ์นี้อีกมันช่าง...

เฮ้อ...

หมอกำลังคิดจะเอ่ยปลอบใจเด็กหนุ่ม ก็เห็นว่าเขาหันกลับไปขึ้นเตียงแล้วซุกตัวเองลงใต้ผ้าห่ม

ภาพบนเตียงมีก้อนผ้าห่มหนุนขึ้นมาช่างดูโดดเดี่ยวน่าสงสาร หมอนิ่งงันก่อนจะเอ่ยว่า “ม่อตี้ อย่าคิดมากเกินไป พักผ่อนเสียเถอะ” พอพูดจบก็ปิดประตูอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเดินจากไปพร้อมนางพยาบาล

ใต้ผ้าห่มนั้น ม่อตี้ยกสองมือขึ้นมากุมใบหน้า แขนสั่นเทาทั้งสองข้าง มีเส้นเลือดดำปูดโปนขึ้นมา ทางตามีรอยแดงก่ำ

แต่ไม่ใช่เพราะเขาเสียใจ ไม่ใช่เพราะเขาซึ่งโกรธ แต่เป็นเพราะเขาตื่นเต้นต่างหาก

เขาเปลี่ยนไปแล้ว จากที่เคยปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามเนื้อเรื่องที่เขียนไว้ เขาได้เปลี่ยน ‘ชะตาชีวิต’ ให้เป็นของตัวเอง เวลาหนึ่งในชาติที่แล้ว เขาถูกจูเหวินเจ้าบังคับให้ไปขอโทษพี่สาว ถูกเปิดโปงความ ‘น่ารังเกียจ’ และ ‘ต่ำทราม’ ถูกม่อหลิวกยูยใช้มืออันบอบบางตบหน้าของเขา และถูก...ประณามหยามเหยียด

แต่ในตอนนี้ อย่างน้อยเขาก็ได้เปลี่ยนแปลงมันแล้วส่วนหนึ่ง!

ม่อตี้ฝังใบหน้าลงกับหมอน มุมปากเผยยิ้ม ปลายหางตาเป็นประกาย
เย็นเยือก

วันต่อมา ม่อตี้ตื่นนอนแต่เช้า สะพายกระเป๋าหนังสือแล้วไปพบแพทย์
เพื่อทำเรื่องออกจากโรงพยาบาล

อาการแพ้อาหารของเขาแทบจะไม่หลงเหลือแล้ว ไม่จำเป็นต้องอยู่ดูอาการ
ที่โรงพยาบาลต่อไป เรื่องสำคัญอีกอย่างคือม่อตี้มีพลังสังหรณ์ว่าวันนี้พี่ชายคน
ที่ห้าของเขา ม่ออู่หัง จะมาหาเรื่องเขา เขาจะต้องหาทางหลบตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่า

ม่ออู่หังเป็นหนึ่งใน 'พี่ชาย' ที่โหดร้ายกับเขามากที่สุดคนหนึ่งและยังเป็น
คนมทะลุมากที่สุด ม่อตี้ยังจำได้ไม่ลืมว่าเมื่อชาติที่แล้วหลังจากที่เขาถูกรอครบครวั
จับเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช นอกจากม่ออู่หังจะให้คนมาทำเขาชาหักแล้ว
ยังสั่งให้หมอฉีดมอร์ฟินให้เขาอีก เพียงเพื่อแก้แค้นให้กับม่อหลิวกุย!

จะว่าไป การที่เขาต้องตายด้วยน้ำมือของคนบ้าในโรงพยาบาลจิตเวช
เมื่อชาติที่แล้ว ถือเป็นการตายที่ค่อนข้างดีอยู่

แหวตาของม่อตี้เย็นเยือก เผยยิ้มเย้ยหยัน แต่ในหัวพริบตาต่อมาเขาก็
กลับไปเป็นเด็กนักเรียนท่าทางใสซื่อดังเดิม

หมอมคนนั้นอยากจะให้เขาอยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อดูอาการต่ออีกสองสามวัน
หลังจากที่ยื้ออยู่สักพักแล้วเห็นว่าม่อตี้ยังคงยืนกราน หมอจึงได้แต่ยอมตกลง
โดยไม่มีทางเลือก

“อาการแพ้ของเธอยังไม่หายสนิท กลับไปจะต้องพักผ่อนให้ดี ยาพวกนี้จ
ต้องกินให้ตรงเวลา ต้องกินติดต่อกันอย่างน้อยสามวันถึงจะหยุดได้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ ขอขอบคุณมากครับ” ม่อตี้มองหมอด้วยความตื่นตันและจริงจัง
ทั้งยังพยักหน้างึก ๆ

แสงอาทิตย์สว่างจ้าจากด้านนอกหน้าต่างส่องเข้ามาหา ม่อตี้ กระทบกับ
ผิวหน้าเนียนขาวจนเกิดเป็นแสงนวล ด้านบนของดวงตาใสนั้นคือขนตาวาวหนา
ที่ถูกแสงตกกระทบ ยิ่งทำให้เขาดูเหมือนเด็กน้อยใสซื่อไร้เดียงสามากยิ่งขึ้น

ท่าทางเรียบร้อยรู้ความนั้นทำให้หัวหน้านางพยาบาลใจอ่อน และเอ่ยกำชับ
อย่างอดไม่ได้ “อีกอย่างนะ พวกของแสดงก็ห้ามกิน ผักกูดช่วย เนื้อ ห้ามกิน
เด็ดขาด”

“ครับ ขอคุณมากครับคุณน้า ผมจะจำไว้” ม่อตี้ยิ้มให้หัวหน้านางพยาบาล ทำให้ใบหน้าด้านขวามีรอยลักยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้น

“เด็กดี” แวดตาหัวหน้านางพยาบาลยิ่งเพิ่มความเอ็นดู จากนั้นก็เหมือนจะนึกอะไรไม่ได้ จึงขมวดคิ้วพร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า “เด็กสองคนที่มาหาเรื่องเธอเมื่อวานนี้เป็นเพื่อนที่โรงเรียนหรือเปล่า กลับไปแล้วจะต้องระวังพวกเขาให้ดีนะ ตอนที่เธอป่วยเจียนตายไม่เคยมาเยี่ยม แล้วยังมาทำร้ายเธอ ทั้งๆ ที่ยังไม่หายดี เจ้าสองคนนั้นไม่ใช่คนดีเลย!”

คราวนี้ม่อตี้ไม่ตอบรับ เขาเพียงแต่พยักหน้า จากนั้นก็ก้มหน้ารอให้หมอออกไปสั่งยา

หัวหน้านางพยาบาลเห็นว่าเด็กชายยื่นก้มหน้าหางตามีรอยแดง ก็รู้สึกทอถอนใจด้วยความสงสาร ทั้งยังโกรธเด็กนักเรียนชายนิสัยไม่ดีทั้งสองคนนั้นไปพร้อมๆ กัน สองคนนั้นคงจะเที่ยวรังแกคนอื่นไปทั่วละสิ! เด็กอะไรกัน เห็นแต่่งตัวดีๆ ที่แท้ก็เป็นพวกก่ฟุ่รากล!

มุมปากของม่อตี้หยักยิ้มเพียงเล็กน้อยจนไม่มีใครสังเกตเห็น ก่อนจะกลับคืนสู่สีหน้าปกติ

เรื่องราวเป็นไปตามที่เขาคาดเอาไว้เมื่อคืนนี้ไม่มีผิด ตรรกะแก่นแท้ของโลกนี่คือ...ทุกๆ คนจะต้องคลั่งรักม่อหลิวกุยและรังเกียจเขา ม่อตี้ แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้ก็มีขอบเขตที่จำกัดอยู่ เพราะผู้คนขาวจหรือคนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นไม่ได้รวมอยู่ด้วย

และเขายังมีอีกสมมติฐานหนึ่ง หรือจะเรียกว่าลางสังหรณ์ก็ได้ ถ้าหากเขาต้องการที่จะเปลี่ยนโชคชะตาของตัวเอง ต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งทีลิขิตโลกของเขาเมื่อชาติที่แล้ว นอกจากจะต้องพยายามเปลี่ยนทิศทางของเรื่องแล้วยังต้องทำให้บุคคลที่อยู่นอกเหนือจากวงสังคมนของเขา รู้สึกดีและเป็นพรรคพวกของเขาด้วย!

เพราะถึงอย่างไรต่อให้เขาใช้กำลังของเขาเพียงคนเดียวและสามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวต่างๆ ได้ สุดท้ายถ้าถูกจับเข้าโรงพยาบาลจิตเวชอีก ก็จะไม่มีการช่วยเหลือเขา แล้วสิ่งที่เขาพยายามไปก่อนหน้านี้จะไปมีประโยชน์อะไร!

ม่อตี้ไม่เคยคิดว่าจะสามารถรับมือกับทุกคนที่คลั่งรักม่อหลิวกุยได้เพียง

ลำพัง ไม่ใช่เพียงแค่คนในครอบครัวตระกูลม่อเท่านั้น แต่ยังรวมถึงพระเอก และพระรองทั้งหลาย ล้วนมีตำแหน่งอยู่ในสังคมชั้นสูงของประเทศ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถรับประกันได้ว่าพวกเขาจะรักและดูแลม่อหลิวกวยจนกลายเป็น 'เจ้าหญิง' ที่คนทั้งประเทศรักและได้รับความนิยมนิยมสูงสุด และถ้าคนเหล่านี้ร่วมมือกันจัดการกับเขาเมื่อไร เขาก็ไม่คิดว่าตัวเองจะยังมีชีวิตรอดอยู่ได้

ม่อตี้กำหมัดแน่น กัดฟันเบาๆ

ไม่ว่าอย่างไร ชาตินี้เขาจะไม่ยอมถูกย้ายเหมือนชาติก่อน ไม่ยอมให้ตัวเองเป็นตัวจี้กเกอร์ที่น่าอับอายและน่าหัวเราะนั้นอีก จะไม่ยอมถูกผลักให้มีจุดจบอย่างครั้งที่แล้วอีกต่อไป

เขาจะใช้พลังกำลังความสามารถทั้งหมดเปลี่ยนแปลงทิศทางของเรื่องราว เปลี่ยนแปลงชะตาของโลกใบนี้ เขาจะพยายามเอาชนะใจคนที่สามารถช่วยเหลือเขาได้ ต่อให้เขาจะต้องเสแสร้งหรือวางแผนตลบทลหลังก็ตาม...

ขอเพียงแค่เขาสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตัวเองได้ก็พอ!

...

หลังจากจัดการเรื่องปล่อยตัวออกจากโรงพยาบาลสำเร็จ ม่อตี้ก็กล่าวขอบคุณหมอและหัวหน้านางพยาบาลอย่างน่ายก จากนั้นจึงเดินออกจากโรงพยาบาล

แสงอาทิตย์ด้านนอกสว่างจ้าจนดูเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างถูกฉาบไว้ด้วยทองคำ ม่อตี้สะพายกระเป๋าหนังสือและสวมชุดนักเรียนเดินไปตามถนน พลังคิดว่าตอนนี้เขาจะไปอาศัยอยู่ที่ไหนดี

และแล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ใบหน้าของม่อตี้ยู่น จ้องมองเงาร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่บนถนนตรงหน้า

ผู้...ผู้ชายคนนั้นคือมู่...

มู่เทียนเหิง!!!

มู่เทียนเหิงเมื่อชาติที่แล้วก่อนที่ม่อตี้จะตาย คนคนนี้ได้กลายเป็นเศรษฐีอันดับที่สามของโลก ร่ำรวยมีอำนาจล้นฟ้าและชื่อเสียงโด่งดังยิ่งกว่าฉินกั๊ปที่เป็นมหาเศรษฐีของประเทศ!!!!

ม่อตี้หายใจติดขัด มองดูชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่เพียงแค่นั่งตัวก็ให้ความรู้สึกสูงส่งที่ยากจะบรรยายออกมา เขาคอนนั้นอยู่ห่างออกไปสิบกว่าเมตร

ม่อตี่จิ้งซงังก็เฝ้าทันที

เกิดอะไรขึ้น มู่เทียนเหิงมาอยู่ที่เมืองหลวงได้อย่างไร ตอนนี้เขาควรจะอยู่ที่ประเทศ M ไม่ใช่หรือ!

อีกอย่าง เขาพิการไม่ใช่หรือ ทำไมเขาของเขาถึงได้ดู...ปกติ!

แต่มู่เทียนเหิงกลับไม่สังเกตเห็นม่อตี่เลยสักนิด หรือพูดได้ว่าเขาเคยชินเสียแล้วว่าไม่ว่าจะทำอะไรก็จะกลายเป็นเป้าสายตาของคน มู่เทียนเหิงเคยชินกับการปิดกั้นตัวเองจากสายตาที่จับจ้องมา เขาเดินตรงไปที่ตรयीห้อมมายบัคสีดำก่อนจะเปิดประตูแล้วเข้าไปนั่ง

ชายหนุ่มดวงตาสีฟ้าเส้นผมสีทองที่นั่งอยู่ในตำแหน่งข้างคนขับร้อง “ว้าว” พร้อมหัวเราะคิกคักแล้วหันมาพูดกับมู่เทียนเหิงว่า “มู่ ฉันทันทีถึงนายจริง ๆ”

“หรือ” มู่เทียนเหิงเหลือบสายตาไปมองลาสต์ เลิกคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพูดพร้อมรอยยิ้มว่า “ฉันรู้ว่านายด้อยกว่าฉันอยู่หน่อยหนึ่ง แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนนะว่า นายอย่าคิดอิจฉาฉันดีกว่า นายต้องกล้าเผชิญหน้ากับความห่างชั้นกันของเรา แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับการพัฒนาตัวของนายเอง”

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” ลาสต์สบถออกมาแล้วกัดฟันกรอด “ฉันว่านะ ไอ้พวกสาวสวย ๆ หนุ่มหล่อ ๆ ที่มาชอบนายนะเป็นพวกตามอดทั้งนั้น ปากร้ายยังกับอะไร ยังมีคนหน้าตาดี ๆ พุงเข้าหาอยู่ได้!”

มู่เทียนเหิงยิ้มบาง มองหน้าลาสต์ “รู้แล้วยังจะรู้สึกอิจฉาอยู่อีก”

“เฮอะ!”

ลาสต์กลอกตา เขามองดูเพื่อนสนิทที่มีแววดตาเป็นประกายเหมือนดวงดาวและใบหน้าราวกับภาพสลักที่อยู่ตรงหน้า มู่เทียนเหิงเพียงแค่อโพรยยิ้มก็เหมือนสายลมอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิที่มีเสน่ห์จนทำให้ใจสั่น ประกายความสูงส่งนำเกรงขามเปล่งออกมาตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเล็บ ลาสต์แอบบอกรับตัวเองว่าอย่าไปโมโหกับเจ้าโรคจิตคนนี้เลย เนื้อฟ้ายังมีฟ้า เขาเองก็เป็นหนุ่มหล่อรวยที่เป็นที่ชื่นชอบเช่นกัน เรื่องอะไรจะต้องเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับเจ้าโรคจิตที่เป็นชายหนุ่มตัวสูง ฉลาด มีความสามารถอย่างโดดเด่นคนนี้ด้วย ไมโครธนาไมโครธ

“ฉันขี้เกียจจะสนใจนายละ”

ลาสต์ทำเสียงฮืดฮัด เตรียมจะหันไปมองดูเด็กหนุ่มรูปร่างงามเมื่อครู่นี้แทน เพื่อเป็นการปลอบใจ

เฮ้อ คิด ๆ ไปก็รู้สึกอิจฉาอยู่ดี มองแค่เพียงแวบเดียวเขาก็รู้แล้วว่า เด็กหนุ่มคนเมื่อครู่เป็นเด็กหนุ่มรูปร่างชั้นยอด ทั้งเอว ทั้งขา ทั้งใบหน้า ไม่มีจุดขาดตกบกพร่อง! น่าเสียดายที่ถูกมู่เทียนเหิงตักไปซะได้ เมื่อคืนนี้เด็กหนุ่มคนนั้นถึงกับหยุดเดินจ้องมองไอ้โรคจิตมู่เทียนเหิงอย่างตกตะลึง สวรรค์ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!!!

เมื่อเห็นว่าอยู่ ๆ ลาสต์ก็มองออกไปด้านนอก มู่เทียนเหิงจึงมองตามออกไปด้วย ก็เห็นเด็กหนุ่มรูปร่างคนหนึ่งกำลังหันกลับไป

ใบหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่มที่เหมือนถูกเคลือบไว้ด้วยแสงสว่างเรืองรอง กัมลงเล็กน้อย สันจมูกโด่งได้รูปตัดลำแสงนั้นออกเป็นสองส่วน หางตาราวกับภาพวาดที่ลากเส้นพู่กันยาวแล้วสับตัดปลายอย่างนุ่มนวล จากนั้นก็ระบายให้เกิดแสงเงา นำหลงใหลเสียจนยากที่จะบรรยาย แม้มู่เทียนเหิงจะมองดูจากระยะไกล ก็ยังเห็นว่าภายในแววตานั้นมีประกายวับแวมราวหยกดำ และขนตาวาวที่ถูกแสงอาทิตย์ตกกระทบนั้น ยิ่งงดงามจนเรียกได้ว่า ‘ดั่งวาด’ ทั้งยังเติมความน่าหลงใหลลงไปด้วย

“คนผีทะเล!” เสียงของลาสต์ระเบิดอยู่ข้างหูของมู่เทียนเหิงโดยไม่ยอมปล่อยให้เขาได้ชื่นชมต่อ “ไอ้คนผีทะเล หยุดมองได้แล้ว!”

“คนผีทะเลอะไรอะ” มู่เทียนเหิงหันกลับมามองลาสต์ “ทำไม นายมองได้แล้วฉันมองไม่ได้เหรอ?”

“เราสองคนไม่เหมือนกัน ฉันชื่นชมด้วยความบริสุทธิ์ใจ ส่วนนายไม่ต้องพูดถึง” ลาสต์คิดไม่ถึงว่าเขาแค่หันไปมองเพียงนิดเดียวเท่านั้น มู่เทียนเหิงใน ‘คราบคนผีทะเล’ ก็ตามจับจ้องไปที่เด็กหนุ่มคนนั้นด้วยความลุ่มหลง

“ไม่เหมือนกันตรงไหน ฉันเป็นพวกเจ้าชู้เด็ดดอกไม้ริมทางเหรอ?” มู่เทียนเหิงถามคาดคั้น เขาเป็นคนโสดที่ไม่เคยสานความสัมพันธ์กับใครง่าย ๆ

“ฉันไม่ได้หมายความว่านายจะเด็ดเล่น” ลาสต์กล่าว “แต่ความเป็นไปได้ที่นายจะเด็ดเจ้าเด็กคนนั้นมันมีมากเกินไปนะสิ พุดตามจริงนะ ตอนที่นายขึ้นรถเมื่อกี้ เจ้าเด็กนั้นพอเห็นนายเข้าก็ตะลึงจนก้าวขาไม่ออก โดนนายตักซะได้

มันน่าไม่ไหวจริง ๆ!”

“จริงหรือ” มู่เทียนเหิงยิ้มออก เขาหรีตาลงแล้วเปลี่ยนตำแหน่งที่วางขา “ถึงพูดไปแล้วจะดูเหมือนคนหลงตัวเอง แต่ขอบอกไว้เลยนะ ถึงเจ้าเด็กนั้นจะชอบฉันก็เถอะ แต่ฉันไม่มีทางคิดอะไรกับคนที่อายุน้อยขนาดนั้นหรอก”

ลาสต์ “เหอะ ๆ”

...

อีกด้าน เมื่อม่อตี้เห็นมู่เทียนเหิงขึ้นนั่งบนรถ ก็รีบจำเพาะเบียนรถเอาไว้ ก่อนจะเดินจากไป

เขาไม่รู้ว่าทำไมตอนนี้มู่เทียนเหิงถึงอยู่ที่เมืองหลวง แต่จากเรื่องราวในชาติก่อน ม่อตี้ก็อดที่จะคาดเดาไม่ได้ว่า ก่อนวันครบรอบหนึ่งปีในการก่อตั้งบริษัท มู่เทียนเหิงได้เดินทางมาที่เมืองหลวง แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงเกิดอุบัติเหตุขึ้น จนทำให้ขาข้างขวาของมู่เทียนเหิงต้องพิการ!

และขาข้างที่พิการนั้นรักษาอย่างไรก็ไม่หาย ทำให้ภาพการปรากฏตัวเพื่อให้สื่อสัมภาษณ์ครั้งแรกของมู่เทียนเหิงในวันครบรอบบริษัทนั้น ชื่อเสียงของชายหนุ่มรูปหล่อ ร่ำรวย ชาติตระกูลสูงส่ง ได้ถูกแพร่ไปทั่วโลกพร้อมกับภาพขาที่พิการของเขา

แต่ถึงแม้ว่ามู่เทียนเหิงจะพิการ ความสามารถของเขากลับล้ำหน้าเกินกว่าใคร

ถึงอย่างนั้นตอนที่ม่อตี้อ่านหนังสือเล่มนั้นก็ไม่เจอเรื่องราวที่เอ่ยถึงมู่เทียนเหิง เลยสักครั้ง นอกจากที่เอ่ยถึงสองสามประโยคในบทแยกซึ่งเล่าถึงตอนที่ม่อหลิวคุยกับฉินอี้เซิงกำลังพลอดรักกันอยู่บนเตียง และเรียกมู่เทียนเหิงว่า ‘ตาแก่มีเงินที่พิการและโรคจิต’ เป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ฉินอี้เซิงให้ดูเป็นชายหนุ่มแข็งแรง และมีพลังกำลังเกินใคร

และชายแก่งี้ไม่ได้เป็นแม่แต่ตัวเบ๊ยในนิยาย จึงเป็นคนที่เขาควรเข้าหามากที่สุดไม่ใช่หรือ!!

ส่วนคำว่า ‘โรคจิต’ นั้นจะหมายความว่าโรคจิตแบบไหนม่อตี้ไม่ได้สนใจ ขอเพียงแค่เขาสามารถบรรลุเป้าหมายได้ ขอเพียงให้เขาได้ ‘ใช้ประโยชน์’ จากเส้นสายและความสามารถของตาแก่มั่นนั้น เขายอมทำทุกอย่าง

แหวตาทองม่อตี้เป็นประกายคมกริบ เขาริบเก็บซ่อนสายตานั้นก่อนจะ
กัดฟันแล้วหันไปโบกรถ ตัดลินใจกลับบ้านตระกูลม่อเพื่อทำตามแผนที่เขาเพิ่ง
จะวางไว้เมื่อกี้

“คุณอาครับ รมกวนขับเร็วหน่อยนะครับ พอดีผมมีธุระด่วน”

“ได้เลย” คุณอาคนขับเหยียบคันเร่ง รถพุ่งตัวไปตามถนน

เมื่อม่อตี้ทรงตัวนั่งได้แล้ว ก็เปิดโทรศัพท์มือถือถือเพื่อหาดูว่าตอนนี้ม่ออยู่
และคนอื่น ๆ อยู่ที่ไหน ถึงแม้ว่าม่อตี้จะต้องเอาโน้ตบุ๊กและบัตรเอทีเอ็มเพื่อใช้
สำหรับแผนการที่วางไว้ แต่ถ้าพวกพี่ชายของเขาอยู่ที่บ้านละก็ เขาคงต้องเข้าไป
เอาวันอื่น

ม่อตี้เปิดดูโมเมนต์¹ แล้วบังเอิญเห็นโพสต์ที่ม่อหลิวกวยอัปเดตไว้เมื่อหนึ่ง
นาทีก่อน

: ฉันกำลังจะออกจากโรงพยาบาล พวกพี่ ๆ กำลังไปจัดการเรื่องออกจาก
โรงพยาบาลให้ ขอขอบคุณความห่วงใยของทุกคนค่ะ! [หัวใจ] [หัวใจ] [หัวใจ]
นอนโรงพยาบาลมาหลายวันอึดอัดมากเลย แต่มีคุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ และพี่ ๆ
คอยอยู่เป็นเพื่อน มีเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนมาเยี่ยม ฉันถึงได้รู้สึกดีขึ้น ตอนนี้นั้น
มีความสุขมาก ๆ เลย รักทุกคนนะคะ! แล้วทุกคนอย่าโทษเสี่ยวตี้ นะคะ เขาไม่ได้
ตั้งใจ และฉันเองก็ผิดด้วยเหมือนกัน ใกล้จะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว หวังว่า
ทุกคนจะดูแลสุขภาพให้ดี เราจะได้มาไฟท์ด้วยกันค่ะ!!!

ด้านล่างมีคอมเมนต์มาอวยพรและแสดงความยินดี รวมถึง...มากระแนะ-
กระแหนเขาด้วย

: นางฟ้าหลิวกวยของพวกเราได้กลับบ้านแล้ว โปรยดอกไม้!!!

: ไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้ว ตอนเห็นเธอร้องไห้จนเป็นลมฉันตกใจแทบแย
หึ่งกังวลทั้งกลัว เจ้ากูน้อยของเราแสนดีเหลือเกิน ต้องโทษเจ้าม่อตี้ นั้น ไม่
อย่างนั้นเธอก็คงไม่เป็นแบบนี้ ใครจะไปจำได้ว่าเขากินอะไรเข้าไปแล้วจะแพ้กันล่ะ
แถมยังมาทำท่าแพ้อาหารจะเป็นจะตายอีก แสดงทั้งนั้น!!!

¹ โมเมนต์ หรือ Moments ฟังก์ชันหนึ่งของแอป WeChat ทำหน้าที่เป็นเครือข่ายสังคม ผู้ใช้สามารถ
แบ่งปันเหตุการณ์และเข้าถึงเหตุการณ์ของเพื่อนใน WeChat ได้ คล้ายกับฟังก์ชัน Voom ในแอป Line

: หลิวกุยต้องตรวจร่างกายด้วยน้ำ ตรวจให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยออกจากโรงพยาบาลน้ำ พวกเราจะรอเธอกลับมา! ไอ้ม่อตั้นนี่ก็เลวจริงๆ เธอก็ไม่ต้องไปตีกับมันแล้ว ไม่อย่างนั้นจะไปหลงกลมันอีก ขนาดเธอดีกับมันขนาดนั้น มันยังแวงมากก็ได้!

: คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ของเธอดีจังเลย รักเธอมากเลย! อัจฉตาร้อนผ่าว ๆ!!!

: ถึงนางฟ้าจะบอกว่าอย่าโทษเขา แต่ฉันก็ยังโมโหไม่หาย นางฟ้าเป็นเจ้าของหญิงทั้งข้างในข้างนอกจริงๆ! เป็นคนที่จิตใจดีงามเหลือเกิน ส่วนเจ้าม่อตั้นนั้นก็ให้มันแพ้ยัยตัวเองไปเถอะ!

“...”

ม่อตั้นอ่านไปสักพักก็ปิดแอปพลิเคชันแล้วหัวเราะเบาๆ

ที่จริงเขาควรจะดีใจด้วยซ้ำ เพราะชาตินี้เขาไม่ได้ถูกบังคับให้เอ่ยปากขอโทษม่อหลิวกุยจะได้ไม่ต้องเอ่ยยอมรับคำขอโทษของเขาแล้วทำให้เขาต้องถูกตีตราว่าเป็น ‘คนผิด’ ทำให้คนที่ตาเขาน้อยลงกว่าชาติที่แล้วเล็กน้อย

เป็นเรื่องที่น่า... ยินดีมากจริงๆ

เมื่อคุณลุงคนขับที่อยู่ด้านหน้าได้ยินม่อตั้นหัวเราะ ก็ถามขึ้นว่า “อะไรรีเจ้าหนูหัวเราะทำไม”

“ไม่มีอะไรครับคุณอา” ม่อตั้นยิ้มบาง น้ำเสียงราบเรียบ “แค่เจอเรื่องสนุกๆ เท่านั้นเองครับ”